

Константин Величков

XLV. Пред всякой зеющ
гроб...

Пред всякой зеющ гроб, когато пред очите
да ми се мерне ликът бледний на смъртта,
неволно климва ми главата на гърдите
и с сълзи хлипам под гнетът на жалостта.

И гледам люлки празни, гледам деца дребни,
остали без храна, без огън, без хлеб,
моми без мощ, вдовици черни, кои дебне
с раззинали уста позорният вертеп;

и плача за умрелий, плача за съдбата
на живите, но по – горчива тегоба
налита ми духът, кат смисля за тъгата,

коя с живота дадена е нам в делба,
и още по – дълбоко стене ми душата
за безнадеждната човешка нищета!...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6377>]